

ΕΤΟΣ 50όν

3 Φεβρουαρίου 2002

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (2540)

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ;»

Ὁ Χριστός λίγο χρόνο πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος Του ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ φανερώνει τὴ θεότητά Του. Δέν ἦταν τυχαῖος ὁ χρόνος πού διάλεξε νὰ ἀποκαλύψει τὸν ἑαυτό Του. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σημειώνει πὼς αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται μετὰ ἀπὸ πολλὰ θαύματα καὶ σημεῖα, μετὰ ἀπὸ πολλές ἐρωτήσεις πού τοῦ ἔκαναν, μετὰ ἀπὸ τὴ συμφωνία λόγων καὶ ἔργων του, μετὰ ἀπὸ διδασκαλίες πὼς ὁμονοεῖ μὲ τὸν Πατέρα του, μετὰ ἀπὸ τίς ἐρωτήσεις πού Τοῦ ἔκαναν οἱ Νομικοί, προκειμένου νὰ Τόν συλλάβουν στὰ λόγια πὼς τάχα εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸ Θεό. «Διὰ τοῦτο μετὰ τσοῦτα ταῦτα ἐρωτᾷ, λανθανόντως ἐνάγων αὐτούς εἰς τὸ καὶ αὐτόν ὁμολογήσαι Θεόν», δηλ. μετὰ ἀπὸ τόσα γεγονότα προηγηθέντα τοὺς ἐρωτᾷ τί γνώμη ἔχουν γιὰ τὸ Χριστό, θέλοντας, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, νὰ τοὺς κάνει νὰ ὁμολογήσουν πὼς εἶναι Θεός.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός

Γιατί ρώτησε τοὺς Φαρισαίους ὁ Κύριος ποῖα γνώμη ἔχουν γιὰ τὸ Χριστό; Ρώτησε, γιατί οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομοδιδάσκαλοι παραδεχόντουσαν τὸ Μεσσία ὡς «ψιλὸν ἄνθρωπον», δηλ. δέν μπορούσαν νὰ διανοηθοῦν πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ Θεός. Οἱ Προφῆτες βέβαια δέ μιλοῦσαν μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο Ἰησοῦ, ἀλλὰ φανέρωναν καὶ σημάδια τῆς θεότητάς του, ὅπως ὁ Δαβίδ. Ὁ Χριστός ὀνομάζεται «υἱὸς τοῦ Δαβίδ», γιατί σάν ἄνθρωπος καταγόταν ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Προφήτου. Πράγματι ὅταν ἐνανθρώπησε, ἐγίνε υἱὸς τοῦ Δαβίδ. Ἐπίσης εἶναι καὶ Κύριος τοῦ Προφήτου κατὰ τὴ θεότητα. Ὁ Χριστός ἦταν Κύριος καὶ Υἱὸς τοῦ Δαβίδ.

Σημάδια τῆς θεότητας τοῦ Χριστοῦ

Στὴν παρατήρηση τοῦ Κυρίου παρουσιάζονται δύο διαλεγόμενα πρόσωπα: «Εἶπεν ὁ Κύριος τ ὦ Κυρί ω μου...» (Μαθ. 22,44). Στὴν Ἀνατολή ὁ συμβασιλεύς συνηθιζόταν νὰ κάθεται στὰ δεξιά τοῦ βασιλέως. Ὁ δεξιοκάθεδρος εἶναι καὶ ἰσότημος. Τὰ κοινὰ ὀνόματα (Κύριος, Κυρί ω) δείχνουν τὴν ταυτότητα τῆς οὐσίας. Ὁ Χριστός ἔχει τὴν ἴδια οὐσία μὲ τὸν Πατέρα του. Χαρακτηριστικὸ εἶναι αὐτὸ πού λέγει ὁ ἐρμηνευτὴς Θεοδώρητος: «Ὁ Κύριος διαλέγεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ τὸν Κύριον

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κβ΄ 35-46)

Ἡ πρώτη ἐντολή

Τ ὦ καιρ ὦ ἐκείν ω, Νομικός τις προσήλθε τ ὦ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τ ὦ νόμ ω; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐφη αὐτ ὦ· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται.

*Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς λέγων· **τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ;** τίνας υἱὸς ἐστι; λέγουσιν αὐτ ὦ· τοῦ Δαυῖδ. λέγει αὐτοῖς· πῶς οὖν Δαυῖδ ἐν Πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ λέγων, εἶπεν ὁ Κύριος τ ὦ Κυρί ω μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; εἰ οὖν Δαυῖδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτ ὦ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι.*

Ἰησοῦ κι ὄχι μέ κάποιο δημιούργημα. Κανείς δὲ θά μπορούσε νά συμμετάσχει στίς ἴδιες τιμές μέ τό Θεό, ἐάν δέν ἦταν καί ὁ ἴδιος Θεός». Ἐπίσης, ὁ θρόνος δείχνει τό ὑψηλό ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐπικάθιση στό θρόνο σημαίνει τή βεβαιότητα, τήν ἀσάλευτη θέση Του, τή μόνιμη Βασιλεία Του. Ἐκεῖνος πού κάθεται στά δεξιά, εἶναι καί μέτοχος τῶν δεξιῶν δωρημάτων τοῦ Πατέρα. Ὅλα τά ἀγαθά καί σωτήρια τά χορηγεῖ καί ὁ Υἱός. Εἶναι οἱ κοινές ἐνέργειες τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος εἶναι ἐγγύηση τῆς σωτηρίας μας

Ὁ Κύριος κάθισε στά δεξιά τοῦ Πατέρα Του «εἰς τό ἐντυγχάνειν ὑπέρ αὐτῶν» (Εβρ. 7,25), δηλ. αὐτῶν πού ζητοῦν τή βοήθειά του. Τό ρῆμα ἐντυγχάνω ἐδῶ σημαίνει μεσιτεύω. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀπόλυτος μεσίτης Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Κανείς ἄνθρωπος δέν πρέπει νά ἀπελπίζεται γιά τή σωτηρία του, ἔστω κι ἂν ἔχει πέσει στά πιό βαριά ἁμαρτήματα. Ἐάν μετανοήσει, θά ἔχει συμπαραστάτη του τόν Κύριο. Ὁ Κύριος κατά τήν ἀνθρώπινη φύση του θά μεσιτεύσει στό Θεό Πατέρα γι' αὐτόν. Ὁ Χριστός κάθεται πάνω στό θρόνο τῆς χάριτος (ὄπ.π. 4,16) κι ὅποιος προσέρχεται σ' αὐτόν νά ζητήσει βοήθεια, λαμβάνει ἔλεον καί χάρη καί βοήθεια. Τό ὅτι μπορούμε νά σωθοῦμε, αὐτό μᾶς τό βεβαιώνει ἡ θέση τοῦ Χριστοῦ στόν οὐρανό. Κάθισε πιό πάνω ἀπ' ὅλους στά δεξιά τοῦ Πατέρα Του καί ἔγινε πρότυπο, γιά νά παρακινήθοῦμε σέ ἀγῶνες πνευματικούς, ὥστε νά σωθοῦμε. Ἡ ἀπελπισία δέν ἔχει θέση στή ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ. Βέβαια, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι νά πιστεύσουμε πῶς ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος, ἀλλά καί Θεός, δηλ. Θεάνθρωπος.

Ἀδελφοί μου, αὐτόν πού μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει οὐσιαστικά καί νά μᾶς σώσει, ἄς τόν παραδεχθοῦμε μέ ὅλη μας τήν καρδιά. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ἰ. Δ. Φ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τόν καιρό πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιοι νομικός, πού τόν ρώτησε μέ σκοπό νά τόν πειράξει· «Διδάσκαλε, ποιά ἐντολή μεγάλη ὑπάρχει στό Νόμο;». Αὐτός τοῦ εἶπε· «Νά ἀγαπήσεις Κύριο τόν Θεό σου μέ ὅλη σου τήν καρδιά καί μέ ὅλη σου τήν ψυχή καί μέ ὅλο σου τόν νοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. Δεύτερη, ὅμοια μέ αὐτή, εἶναι τό· Νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου. Ἄπό αὐτές τίς δύο ἐντολές ἐξαρτῶνται ὅλος ὁ νόμος καί οἱ προφῆτες».

Κι ἐνῶ ἦταν μαζεμένοι οἱ Φαρισαῖοι, τούς ρώτησε ὁ Ἰησοῦς· «**Τί φρονεῖτε γιά τό Χριστό;** Ποιανοῦ εἶναι γιός;». Λέγουν σ' αὐτόν· «Τοῦ Δαβίδ». Αὐτός τούς λέγει· «Πῶς λοιπόν ὁ Δαβίδ, ἐμπνευσμένος ἀπό τό Πνεῦμα, τόν ὀνομάζει Κύριο καί λέγει, Εἶπε ὁ Κύριος στόν Κύριό μου, κάθισε στά δεξιά μου, ἕως ὅτου κάνω τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιο τῶν ποδιῶν σου; Ἐάν λοιπόν, ὁ Δαβίδ τόν ὀνομάζει Κύριο, πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶναι γιός του;». Καί κανεῖς δέν ἦταν σέ θέση νά τοῦ ἀποκριθεῖ ἕνα λόγο, οὔτε τόλμησε κανεῖς ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα νά τόν ρωτήσει πλέον.

Συμεών ὁ θεοδόχος καί Ἄννα ἡ Προφῆτις

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει μιὰ ἀγία συνήθεια· τήν ἐπομένη τῶν Δεσποτικῶν ἐορτῶν τιμᾷ τή μνήμη τῶν ἱερῶν προσώπων πού ὑπηρετήσαν στό μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας. Τήν ἐπομένη τῶν Χριστουγέννων τιμᾷ τή Θεοτόκο Μαρία, τήν ἐπομένη τῶν Θεοφανείων τόν Πρόδρομο Ἰωάννη καί σήμερα, τήν ἐπομένη τῆς Ὑπαπαντῆς, τιμᾷ τόν ἅγιο Συμεών τό Θεοδόχο καί τήν ἀγία Ἄννα τήν Προφῆτιν. Εἶχαν κι οἱ δύο τήν χαρά νά ζήσουν μέχρι βαθιά γεράματα καί ν' ἀξιωθοῦν πρὶν πεθάνουν νά δοῦν καί νά προσκυνήσουν τό Χριστό. Τόν ὕμνο τοῦ Ἁγίου Συμεών, τό «Νῦν ἀπολύεις...», ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία κάθε ἡμέρα στήν ἱερή Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σάν ὕμνο εὐχαριστίας κάθε χριστιανοῦ, πού ἀξιώθηκε νά δῆ τό φῶς τῆς σωτηρίας καί πλέον ἄλλο δέν ἔχει νά ζητήσῃ σέ τούτη τή ζωή. Ἡ νύχτα πού ἔρχεται εἶναι σάν τό τέλος τοῦ βίου κι ὁ ὕπνος πού θά ἀκολουθήσῃ ἕνα προμήνυμα τοῦ θανάτου.

(«Μικρός Συναξαριστής», ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας)

3 Φεβρουαρίου 2002: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Νομικοῦ).

Συμεών τοῦ Θεοδόχου, Ἄννης προφήτιδος, Ἰωάννου, Νικολάου καί Σταματίου τῶν ἐκ Σπετσῶν νεομαρτύρων (1822). Τῶν ἁγίων Μητέρων τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν,

Εμμελείας, Νόνας καί Ἀνθούσης.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κβ΄ 35-46.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Φεβρουαρίου, ΙΣΤ΄ Ματθαίου (τῶν ταλάντων).

Ἀπόστολος: Β΄ Τιμ. β΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 14-30.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

*«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ
Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ...»*

Στὴ θεία Γραφή λέγεται βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ Ἄγγελος, ὅταν φέρνῃ τὸ οὐράνιο μήνυμα στὴν παρθένο Μαρία, συνδέει τὴ βασιλεία αὐτὴ μὲ τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ λέει ὅτι θὰ εἶναι ἀτελεύτητη· «τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀρχίζοντας τὸ ἔργο του, κηρύττει τὸν ἐρχομὸ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· «ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἔδωκε κάποτε σημάδια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ εἶπε· «Εἰ ἐγὼ ἐν Πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἔφθασεν ἄρα ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἡ κυριαρχία τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στό πνεῦμα τῆς πλάνης, πού βασιλεύει στὸν κόσμο. Εἶπε ἀκόμα ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὅτι «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», δηλαδή ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει κοσμικὴ προέλευση. Καὶ εἶπε πάλι ὅτι «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἔστι»· αὐτὸ θὰ πῆ πὼς μέσα μας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐχαριστιακὴ σύναξη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.

† Σ. Κ. Δ.

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΜΑΣ (Μητροπ. Κοζάνης Διονυσίου †).

«ΚΑΛΟΣΤΕΡΙΩΜΕΝΟΙ» - γιὰ ἕναν ἐπιτυχημένο γάμο (Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου).

ΕΣΣΕΙΣ ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ (Μητροπ. Γόρτυνος Θεοφίλου).

ΤΟ ΙΕΡΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ (Πρωτοπρ. Χ. Χατζόπουλου).

ΓΑΜΟΣ, ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΑΓΑΠΗΣ (Εὐαγγέλου Π. Λέκκου).

ΜΕΓΑΛΥΝΘΗΤΙ, ΝΥΜΦΙΕ..., ἡ ἱερολογία τοῦ θρησκευτ. ὀρθόδοξου Γάμου (Θ. Ζήση).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολοθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἀρχμ. Ἀγαθάγγελος Χαρμαντιδῆς. Σύνταξη, τηλ. 010.723.9417. Διεκπεραίωση, τηλ. 010.722.8008. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν

διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>